

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **D. Ć.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 stycznia 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Krakowie

z dnia 13 czerwca 2025 r., sygn. akt IV Ka 1259/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze
w Krakowie

z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt II K 1257/22/P,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 25 września 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego D. Ć. , który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości na korzyść strony, którą reprezentuje, podnosząc, że w sprawie zainicjowanej subsydiarnym aktem oskarżenia, wystąpiła bezwzględna przesłanka procesowa z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. W pkt III *petitum* kasacji obrońca zawarł

wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w zakresie wykonania orzeczonej wobec D. Ć. kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Uzasadniając ten wniosek obrońca wskazał na – jego zdaniem – duże prawdopodobieństwo uwzględnienia zgłoszonego zarzutu kasacyjnego. Podał, że na dzień składania kasacji skazany został wezwany do kuratora celem wykonania orzeczonej kary, stąd też perspektywa podzielenia zarzutu kasacyjnego i w konsekwencji umorzenia postępowania karnego – w ocenie obrońcy – czyni zasadnym wniosek o wstrzymanie wykonania kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie wskazuje się, że zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno mieć charakter wyjątkowy, gdyż stanowi ona odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 2 k.k.w.). Z tych też względów wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją możliwe jest wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22; postanowienie SN z 9 września 2024 r., II KK 275/24). Wobec tego samo ryzyko odbycia kary przez skazanego przed rozpoznaniem kasacji, bez powiązania tej okoliczności z widoczną już „na pierwszy rzut oka” zasadnością zarzutów kasacyjnych, nie stanowi dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania wyroku.

Odnosząc powyższe uwagi do treści wniosku złożonego w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że wstępna kontrola podstaw oraz argumentacji zawartej w kasacji – dokonana w zakresie niezbędnym dla oceny zasadności wstrzymania wykonania kary – nie wskazuje na zaistnienie przesłanek warunkujących zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Wprawdzie skarżący

podniósł zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., to jednak w realiach tej konkretnej sprawy, nie jawi się on *prima facie* jako oczywiście zasadny, co też rzutuje na merytoryczną ocenę przedmiotowego wniosku. W tej sytuacji wskazywana przez obrońcę okoliczność wezwania skazanego od wykonania orzeczonej kary, nie jest wystarczającym powodem do pozbawienia prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Podkreślić jednak należy, że dokonana na tym etapie analiza wniesionej kasacji nie przesądza o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy.

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że wniosek o wyłączenie sędziego referenta, jaki został złożony w niniejszej sprawie, dotyczy w istocie rozpoznania wniesionej kasacji, nie zaś kwestii incydentalnych, do których należy ocena zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2022 r., IV KK 460/19, postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., V KK 84/25; postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., IV KK 16/25). Zgodnie zaś z art. 42 § 3 zd. 3 k.p.k., w przypadku wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy, czynności procesowe dokonane z jego udziałem po złożeniu wniosku staną się bezskuteczne.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]